

СЕЛО І МОЛОДЬ

Молодий спеціаліст приїхав за направленням у село... Попереду — будні і свята хліборобські, успіхи і невдачі, за плечима — незабутні роки навчання в сільськогосподарському закладі. Бути чи не бути вчорашньому випускникові Хліборобом з великої літери — в однаковій мірі залежить і від дня вчорашнього, і від дня завтрашнього. Тобто від того, як молодих хлопців і дівчат навчають у вузі чи технікумі, як прищеплюють їм любов до землі, повагу до хліборобської праці і як їх, уже випускників, потім приймають у господарстві, які створюють умови для роботи, життя, творчості... Це питання не втрачає своєї актуальності ніколи, але дуже гостро воно заявило про себе в останні десятиліття — роки небувалої досі міграції сільського населення до міста. Процес закономірний, проте саме оця закономірність і хвилює, оскільки вже сьогодні в окремих господарствах дається взнаки нестача кадрів. А люди, як відомо, вирішують усе.

Редакції газети здалася важливою і цікавою пропозиція читачів повести серйозну розмову про досвід і проблеми ЗАКРІПЛЕННЯ МОЛОДИХ СПЕЦІАЛІСТІВ на селі. Бесіда за «круглим столом», яку недавно редакція провела у Кіровоградському технікумі механізації сільського господарства з викладачами і учнями цього навчального закладу, спеціалістами колгоспів і радгоспів, які закінчили технікум у минулому, — ця бесіда, гадаємо, знайде своїх читачів, думки яких би нам хотілось використати у продовженні розмови.

(Матеріали «Круглого столу» читайте на 2-й стор.).

На знімку: іде засідання педради у Високобайрацькій десятирічці Кіровоградського району. Момент обговорення проєкту ЦК КПРС про реформу школи. (Матеріали по обговоренню проєкту читайте на 3-й сторінці). Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 4 лютого 1984 року

№ 15 (3366)

Ціна 2 коп.

За мирне небо

Понад 300 учнів старших класів і вчителів середньої школи № 32 м. Кіровограда зібралися 1 лютого цього року на мітинг, присвячений тижню боротьби за права юних громадян планети. Тиждень присвячено Дню юного героя-антифашиста.

Мітинг відкрила вчителька Р. С. Адаш, яка очолює КД школи. На мітингу виступили секретар партійної організації школи О. Г. Шульга, старшокласники Оксана Павлюк, Олег Копил, Оксана Антонова, член КД Лариса Ніжин, секретар учительської комсомольської організації С. П. Стреленко.

Учасники мітингу прийняли резолюцію, в якій одностайно схвалили миролюбну зовнішню політику нашої ленінської партії і радянської держави, спрямовану на забезпечення миру в усьому світі і приборкан-

ня ганки озброєнь. Вони гаряче підтримали відповіді Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова на запитання газети «Правда». Вчителі і учні висловили свій гнівний протест проти агресивної політики США, спрямованої на торпедування і підготовку термоядерної і хіміко-бактеріологічної війни, проти розміщення американських «Першингів» і крилатих ракет в Західній Європі. Учасники мітингу зажадали виведення американських військ з Лівану і Гренади і припинити отручання у справі Нікарагуа, заморозити всі види ядерної зброї. Присутні закликали молодь країни примножити зусилля в боротьбі за міцний мир на планеті.

В. ДАЦЬКИЙ,
директор СШ № 32,
м. Кіровоград.

Запорука успіху

Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Ю. В. Андропов знову рішуче заявив у відповідях газеті «Правда» про готовність Радянського Союзу відстоювати справу миру, не давати спуску агресорам. Від нас хочуть поступок, вигідних тільки тим, хто нагнітає воєнну загрозу. Від нас вимагають одностороннього роззброєння. Та ми вже продемонстрували приклад доброї волі. А волю американської адміністрації заохочувати не збираємось, диктувати собі не дозволимо.

Юрій Володимирович Андропов висловив надії нашого народу, його справедливі вимоги покінчити з ганкою озброєнь.

Днями світ побачив ще один важливий документ — відповідь Ю. В. Андропова на лист Генерального директора ЮНЕСКО А.-М. М'Боу. У ньому керівник нашої партії і держави ще раз запевнив усіх жи-

телів планети, що разом з величезною кількістю держав-членів ЮНЕСКО Радянський Союз охоче підтримує діяльність цієї організації на благо миру і міжнародного співробітництва. Ті, хто намагається протиставити себе народам країни, які успішно і взаємовигідно співробітничали в ЮНЕСКО, повинні зрозуміти, що вся відповідальність за це лягає на них самих. Народи світу ще раз переконалися в тому, хто їхній друг і хто противник.

Усі радянські люди розділяють і гаряче підтримують миролюбну політику нашої партії і запевняють, що зараз, напередодні виборів до Верховної Ради СРСР, ми будемо ще краще трудитися в ім'я миру, будемо зміцнювати могутність нашої держави.

В. СТОЯН,
голова Молодіжницької селищної Ради на-
родних депутатів,
Долинський район.

— У тексті виступу на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова відзначається, що у 1983 році в країні почали здійснюватись деякі заходи по вдосконаленню господарювання, підвищенню організованості,

У пошуку —

зміцненню трудової дисципліни. Як ці слова ви відчуваєте, оглядаючись на торішню практику свого колективу?

Звичайно, торік було зроблено багато. Що можна сказати про наш КМК? Якоюсь неможливо виставляється, але мені хочеться сказати про колектив як людині з двома роками тому і одразу відчувати — колектив дружний, виробничу дисципліну на рівні. Позаторік КМК припинило високе звання імені XXIV з'їзду комсомолу України. Такої честі дівчата і хлопці удостоїлись за високі показники у соціалістичному змаганні, за стабільні результати. Колектив постійний переможць серед нечислених харчовиків, не раз потрапляв у призерні області змагань комсомольсько-молодіжних спорідненої галузі. Троє наших кондитерів — комсомольці Людмила Циганова, Тетяна Грищенко, Катерина Накопечна — нагороджені бронеовим знаком «Молодий гвардієць п'ятирічки».

І минулого року ми не збавили темпу, не розслабилися. Дівчата серйозно ставились до своїх обов'язків. План виробництва продукції ми виконали 27 грудня, реалізували кондитерських виробів на 384 тисячі карбованців, а це майже 109 процентів до плану.

Але це не значить, що у колективі ніяких суттєвих змін у порівнянні з попереднім роком не відбулося. До перегляду своєї роботи

нас спонукали рішення останніх Пленумів партії. І одна з найважливіших змін — організаційна. Торік ми запровадили комплексну систему управління якістю продукції. Звичайно, і раніше якість продукції контролювалась, але відтепер робота кожного члена КМК оцінюється не тільки за тижнем, скільки продукції ти здав за день і якої, а за багатьма іншими показниками, на перший погляд менш важливими. Проте саме вони

РІШЕННЯ
ГРУДНЕВОГО (1983 р.)
ПЛЕНУМУ ЦК КПРС —
В ЖИТТЯ!

кожен

Комсомольсько-молодіжні колективи області нині глибоко вивчають матеріали грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС. Молоді виробничники аналізують практику господарювання за період, що минув від листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, відзначають певні зрушення, самокритично оцінюють недоліки. Обговорення матеріалів грудневого Пленуму дало змогу ще раз відчувати — загальний успіх залежить від відповідальності кожного на своєму робочому місці, від усвідомлення простої істини: відстаю я — підстає колектив. Обговорюючи матеріали партійного Пленуму комсомольці і молодь ставлять перед собою завдання на найближчий період. На зборах йде мова про те, як найкраще організувати роботу у четвертому році п'ятирічки з тим, щоб, як говориться у тексті виступу Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова, «забезпечити безумовне виконання плану, але при цьому використати всі можливості для його перевиконання».

Наш кореспондент побував у одному з кращих трудових комсомольсько-молодіжних колективів області — КМК кондитерів харчовиків Новоархангельської райспоживспілки — і попросив відповісти на кілька запитань керівника колективу, начальника цеху Л. В. Грищенко.

сприяють зростанню продуктивності праці. Наприклад, раніше за порядок на робочому місці, зауваження міг зробити технолог чи подруга. А могли й не зробити — за цим ніхто не стежив. А якщо подумати — це великий резерв. І сьогодні ніхто не покине свого робочого місця неприбраним для наступної зміни — є пункт у комплексній системі, за яким карають байдухів, безвідповідальних. Система передбачає й ви-

соку дисципліну праці, стимулює творчість... Шодня технолог виставляє бали за всіма пунктами системи. А в кінці місяця видно, хто як трудився. Система дисциплінує, мобілізує, аргументує...

— Людмиле Васильовно, минул перший місяць четвертого року п'ятирічки. Результати, яких досяг колектив торік, вагомі. Але текст виступу товариша Ю. В. Андропова націлює нас на те, щоб «не втратити набра-

ного темпу, загальної позитивної настроєності на діла, активніше розвивати позитивні процеси»...

— Так, набраний темп ми намагаємось підтримувати. І те, що торішні завдання ми виконали за три місяці раніше, не повинне нас розхолоджувати. У своїх соціалістичних зобов'язаннях на 1984 рік колективи обіцяють закріпити випускні позитивні тенденції.

Понад план виготовимо десять тонн продукції. Як показує практика, шороку і цей надплановий показник колектив перевищує. Треба, щоб і цього року тенденція залишилась.

Але найголовніше, по-моєму, у кожній роботі — бачити, що твоя праця потрібна людям, що вони цінують її. Для нас, харчовиків, це надто суттєво, — ми маємо справу з хлібом, найсвятішим із свят. Тому завжди дбаємо про те, щоб продукція користувалась попитом і вичислю, що не менш важливо, реалізовувалась у населення.

Шляхів до споживача кілька і ми їх використовуємо. Один із ефективних — розширення асортименту продукції. Сьогодні ми виготовляємо понад тридцять кремкових виробів, здебільше тістечок, вареників... Торік асортимент розширився на п'ять найменувань.

Іти до покупця — це теж наш метод. В основному свою продукцію реалізуємо в районі. Отож часто буваємо у продуктових магазинах, цікавимося чи беруть продукцію нашого цеху. І влаштуємо регулярно виставки-продажі. Маємо у користувачі дві вантажні машини, навідуємось у віддалені села. Виставки-продажі влаштовували у Підвисокому, Надаку, Кам'яному, інших селах.

Після кожної виставки результати обговорюємо, робимо висновки. Такий досвід збережемо між партійного.

— Який пункт у соціалістичних зобов'язаннях для вас найважливіший?

— Усі важливі, усі прагнимо виконати. Але одні ми незмінно вписуємо уже кілька років — добитись присвоєння колективній авіації ударника комуністичної праці. Може, цей рік стане для нас вирішальним?

Розмову вів
В. ТЕЛІЖАН.

«МК»: — Невже винадає навчального закладу у перші дні вересня не перестав запитувати себе, придивляючись до першоручників, — кого ми цього року набрали? Бо їм, очевидно, не байдуже, кого навчати: людину, яка хоче вчитися, чи людину, яка хоче тільки мати документ про освіту...

М. Я. ОВАНЕНКО, директор технікуму: — Звичайно, не байдуже. Бо ми відповідаємо за свою роботу перед державою; бо, зрештою, кожна людина хоче бачити результат своєї роботи. Для нас це технік-механік, електрик-механік, бухгалтер у колгоспі, це і, коли заглянути далі, — головний інженер, керівник господарства, спеціаліст управління галузі, науковий співробітник... І про це думаємо ще до того, як абітурієнт подасть документи. Ми підбираємо для технікуму учнів: часто буваємо у господарствах, розмовляємо з головами колгоспів, директорами радгоспів, виступаємо у школах — шукаємо тих, хто мріє творити на рідній землі добро, сіяти і збирати хліб.

Питання добору учнів для технікуму одне з найважливіших ще й у тому аспекті, що як ніякий інший фаховий заклад, ми мусимо заважувати на те, звідки прийшов абітурієнт: із села чи з міста. Ні, я не хочу сказати, що перед міськими хлопцями і дівчатами зачинені двері нашого технікуму. Будь ласка. Але перш ніж дозволити такому абітурієнтові тягнути першого іспитового білета, з ним приймальна комісія проведе велику роботу — для того, щоб пересвідчитись: цей абітурієнт знає, що таке село, прийшов він не лише за документом. Таким ми відчиняємо двері технікуму. Інша справа, що їх сьогодні мало: якщо навіть сказати одиниці, то це буде багато. Сьогодні у нас адобувають знання випускники переважно сільських шкіл.

«МК»: — Така орієнтація навчального закладу вимагає й відповідного запитання — чи всі ці сільські хлопці й дівчата повертаються у село?

М. Я. ОВАНЕНКО: — В основному. І це залежить не тільки від технікуму. Наш сьогоднішній, завжди бажаний, гість може свої слова підтвердити на конкретних фактах.

В. Г. БАУЛ, секретар парткому Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, випускник технікуму 1960 року: — Чи повернувся випускник у село — за це відповідаємо ми, працівники господарства. Сімнадцять моїх земляків закінчили у різний час Кіровоградський технікум механізації сільськогосподарства. П'ятнадцять з них до цього часу працює у нашому колгоспі. Зарекомендували себе як найкраще на різних ділянках сільськогосподарського виробництва. Головний інженер Г. У. Чижик, завідувачий гаражем С. М. Білецький, інженер по ремонту В. І. Габулінський... Вони пройшли хорошу школу професійної майстерності. Про те, як ми цінуємо ті знання й навички, що їх дає технікум, свідчить ось який факт: нині у технікумі навчається ще 11 студентів нашого колгоспу. Олександр Чабан, Роман Вайпан, Василь Дишлок та інші. Хлопці і дівчата хочуть жити і працювати на батьківській землі. У технікумі недавно народилася ще одна наша колгоспна сім'я — майбутні наші спеціалісти Анастасія Якубенко та Наталя Ластинженко вирішили поєднати свої долі.

Всього в нашому колгоспі працює 85 спеціалістів — випускників вузів і технікумів. Це дало нам змогу відмовитися від практиків-керівників середньої ланки. І якщо господарство з року

в рік добивається високих сталих урожаїв, якщо в ньому висока культура землеробства, то однією з причин, ми вважаємо, є те, що нам вдалося в основному вирішити проблему кадрів середньої ланки керівництва.

М. Я. ОВАНЕНКО: — Спраді, у колгоспі «Зоря комунізму» наші випускники приживаються, як правило, надовго. І сприяє цьому багатий досвід господарства по закріпленню їх у селі.

В. Г. БАУЛ: — Ми не обіцяємо молодим спеціалістам безтурботного життя — виробництво є виробництво. А ось що стосується створення необхідних умов життя і праці для молодих спеціалістів (як і для всіх колгоспників), то це завдання завжди у центрі уваги нашого правління. У селі збудовано благоустроєний

найрізноманітнішого призначення.

П. В. ЛАУШ: — Скажу точніше — 20 тракторів, понад 20 автомобілів, комбайни, дрібне сільськогосподарське знаряддя складають наш машино-тракторний цех. Є ще доглядати. Більше того, наш технікум перший у Україні запровадив у практику виконання замовлень на ремонт техніки колгоспам і радгоспам. 170 двигунів за рік відремонтують учні: практично з конвейєра технікумівської майстерні за кожних два дні сходять один поладований двигун. Понад 200 комплектів дизельно-паливної апаратури відремонтуємо щороку... За досвідом до нас тільки в останні роки приїжджали колеги із Тернопільської, Рівненської, Ульяновської областей, Молдавії...

Л. О. ОДИНЦОВ, заступник директора технікуму з навчально-виховної роботи: — Причин тому здебільшого дві: або випускник не хоче їхати за направленням, або його зустрічають на виробництві надто холодно. Наприклад, торік двох наших випускників, відмінників навчання, в одному з колгоспів Миколаївської області не забезпечили роботою за спеціальністю, а поставили на дощувальні установки — мовляв, вам усе одно скоро йти в армію. Після такого «прийому» важко сподіватися, що молода людина захоче повернутися до того господарства.

Щоб таких непорозумінь було менше, уже з нинішнього року ми на останню практику направлятимемо випускників у ті господар-

ств, куди вони мають поїхати і за призначенням. За цей, хоч і короткий, час обидві сторони — наш учень і господарство — вирішать, як їм бути.

«МК»: — А чи не існує небезпек, що, приїхавши до міста на навчання, молоді люди не захочуть із ним розлучатись, одержавши диплом?

КРУГЛИЙ СТИЛ «МК»

ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

гуртожиток на 115 місць. Щороку здаємо в експлуатацію певну кількість житлових будинків. Цього року, наприклад, — одинадцять. За останні сім років збудовано 6 майстерень загальною площею понад 400 умовних ремонтів на рік — це чотири колишні МТС. Маємо для цього достатню економічну базу. Вона створювалася не одразу, а роками. І створювали її ті, хто свого часу, прийшовши в господарство після училища, технікуму чи вузу, не злякався труднощів, а одразу взявся до роботи. Ми вдячні викладачам, аському колективі педагогів та майстрів виробничого навчання Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства, що і сьогодні не готують своїх випускників до легкого життя, а готують їх до реальних

І ЗА ПОКЛИКАННЯМ

умов виробництва, які вимагають від них і досконалих знань, і практичних навиків, і вміння орієнтуватися у складних ситуаціях.

«МК»: — Хотілось би про це почути з перших уст. — Скаже директор. — Справа не тільки технікуму. Але й господарству?

П. В. ЛАУШ, заступник директора з виробничого навчання: — Насамперед треба сказати, що в технікумі підібрався сильний педагогічний колектив. Викладачі дають учням міцні знання. Але випускників нашого закладу завжди і насамперед цінують за те, як вони можуть ці знання використати на практиці. Це наше переконання, наша орієнтація — поєднувати навчання з виробництвом.

І. Г. МІЛЕНІН, майстер виробничого навчання: — Хлопці мені відвагою зізнаються, що у майстернях куди цікавіше, ніж на теоретичних уроках. Ми займаємось обслуговуванням і діагностикою автомобілів. Стенди, прилади, конкретна практична робота... Без цього важко сьогодні улати наш технікум.

В. Г. БАУЛ: — Пригадую свої роки навчання. І тоді практичні заняття були в пошані. Ми самі фактично змінювали технікум: виготовляли своїми руками стенди, наочне приладдя, перебудовували старі корпуси, брали участь у введенні нових. Ми мали велике бажання вчитися. І вчилися. А щодо того, як змінився технікум, посудить самі: я пам'ятаю ще той час, коли автотранспортний парк його складався з двох стареньких піаторатонів і комбайна С-6. Нині ж тут десятки машин, механізмів, комбайнів найновіших марок і

Приймаючи любов до техніки, до праці біля землі, треба не лозунгами, а конкретними справами, практично і психологічно підготувати учня до того, що має стати змістом його життя. Тільки тоді у молодих людей виробляється гордість за свою професію.

Юрій ПТАШИНСЬКИЙ, учень технікуму: — І за технікум гордість, хочеться додати. Наш механізований загін, як і щороку, минулого літа прибув у колгосп «Кіровоградський» з бажанням допомогти господарству, перевірити свої знання і навички. Але ми були глибоко розчаровані, коли бригадир тракторної бригади сказав: «Нам такі спеціалісти не потрібні». Ця фраза будь-кого образила б, нас вона здивувала тим більше, адже з колгоспом уклалися договір. Та ми стримали свої почуття і вирішили довести на ділі, що ми такі тут потрібні.

За перших два дні вдесьох ми склали жатку. До цього дня п'яти механізаторів відводили 20 днів. На нас піддали голови. І дали через тиждень два трактори, якими за день ми зоборонували 116 гектарів. І тільки після цього скупий на похвалу голова колгоспу сказав про нас: «З них буде толк».

«МК»: — Юрію, ти цього року закінчуєш технікум...

Юрій ПТАШИНСЬКИЙ: — Збираюся літи працювати у рідний колгосп.

«МК»: — Однан не сеирет, що буває й таке: поїде молодий спеціаліст за направленням, а через місяць-два його там уже і адемі зі селікою не знайдеш...

«МК»: — А чи не існує небезпек, що, приїхавши до міста на навчання, молоді люди не захочуть із ним розлучатись, одержавши диплом?

Л. О. ОДИНЦОВ: — Для того, щоб наші учні не заїхали до міста, ми намагаємось підтримувати постійний зв'язок із ним. І це не тільки постійні зустрічі з першовиком сільськогосподарського виробництва області, не тільки навчання на факультеті суспільних професій, потрібних на селі. За зв'язок двосторонній. Наші учні не лише під час практики, а й у жнива працюють у складі збирально-транспортних загонів, стикаються із сільським життям, сільськими турботами. Вони часті гості у селах і райцентрах області вже як артисти — учасники наших агітбригад.

Як правило, їхні виїзди — то ще й незабутні зустрічі з кращими людьми села, нові знайомства з досягненнями сільських трудівників.

М. Я. ОВАНЕНКО: — у плані цієї розмови треба одразу взяти до уваги ось що: ніхто і ніколи у зрілому віці не зуміє прищепити такої любові до землі і до роботи на ній, як це роблять із ранніх літ сім'я і школа. А для нас дуже важливо виявляти задалегідь речний хліборобський талант. Тому, на мою думку, було б непогано організувати облік таких дітей з тим, щоб дані про них щороку систематично направлялися до відділу кадрів сільгоспуправління та до

І ще одне: рішуче слід боротися з бездушністю і байдужістю деяких керівників господарств до кадрів, яких ми їм направляємо. Ні, що так не травмує молодого спеціаліста, у котрого, звісно, є бажання працювати, як слова: «Коли ще ми ту заяву подавали — три місяці минуло! Немає в нас місця».

В. М. КВАСНОВСЬКИЙ, начальник відділу кадрів обласного управління сільськогосподарства: — Перші кроки для розв'язання цього питання вже зроблено. Незабаром буде затверджено «Положення про ради молодих спеціалістів», що створюватимуться у кожному районі на громадських засадах. Вони будуть покликані насамперед активізувати молодих людей, допомогти їм знайти себе. Керівники районного агропромислового комплексу, секретарі райкомів комсомолу повинні знати про ті труднощі, які часом виникають у молодих спеціалістів сільськогосподарства (це труднощі і фахові, і виробничі, і побутові). Знати і допомагати. На засіданнях ради, які проводимуться орієнтовно раз на квартал, молодим спеціалістам буде про що поговорити, посперечатись, шукати спільно шляхів розв'язання тієї чи тієї проблеми. Така практика, думаю, активізує і райкоми та міськкоми комсомолу стосовно закріплення молодих спеціалістів на селі.

Поки що на Україні це експериментальна справа. Але досвід такий уже є в Ростовській області, і він себе виправдовує.

Розмову вели:
**В. БОНДАР,
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.**

Екскурсію

проводять

старшокласники

У Новоархангельській середній школі з ініціативи вчителя Володимира Григорюка Кузьменка виготовлено рекреацію, яка складається з шести стендів. Починається вона лозунгом: «Люди, пам'ятайте, якою ціною завойоване наше щастя». Про кожен стенд відвідувачам розповідають екскурсоводи з учнів школи.

Перший стенд присвячений героям громадянської та Великої Вітчизняної воєн. Учні 9-А класу Алла Панфілова та Наталя Терновенко глибоко знають матеріал, цікаво ведуть екскурсію.

Іхні однокласники Юрій Антопов та Ірина Арделян знайомлять гостей зі стендом «Комсомол у боях за Батьківщину». Героїка молодих захисників Вітчизни глибоко хвилює старшокласник, який звертає свій крок у трудових звершеннях, навчаннях.

Керує роботою екскурсоводів-старшокласників голова комітету первинної організації ДТСААФ В. Я. Албул.

С. РІЗНИК,
старша піонервожата.

ХОЧ ЛИСТА

Й НЕ БУЛО

НАДРУКОВАНО

«Звертається до нас комсомольсько-молодіжний збирально-транспортний екіпаж: комбайнер В. Кушніров, помічник комбайнера А. Кушніров і водій В. Юрєскул з колгоспу імені Карла Маркса Новоукраїнського району. На нинішніх жнивах наш колектив намолотив і доставив на тік 6239 центнерів збіжжя. Це — найкращий результат у колгоспі. Але цінний подарунок і грошова премія за перше місце були вручені колективу, показники якого нижчі від наших. Просимо допомогти розібратися».

Редакція направила копію листа в райком комсомолу та районний комітет народного контролю. З Новоукраїнки надійшла відповідь:

«Представники райкому комсомолу і районного комітету народного контролю побували в колгоспі імені Карла Маркса».

Питання про нагородження комсомольсько-молодіжного збирально-транспортного екіпажу було розглянуто на звітно-виборчих комсомольських зборах 24 жовтня 1983 р., де були присутні перший секретар райкому ЛКСМУ О. Козловський, інспектор народного контролю А. Д. Данилов, голова колгоспу О. В. Макененко.

За підсумками соціалістичного змагання серед збирально-транспортних екіпажів колгоспу колектив В. Кушнірова посів друге місце, зібравши 6281 центнер збіжжя.

Окрім цього, екіпаж В. Кушнірова живнував на полях сусіднього колгоспу імені Кутузова, де ним було зібрано 908 центнерів збіжжя. 6239 центнерів збіжжя — такий підсумковий результат екіпажу В. Кушнірова за жнива-83. Але за умовами соціалістичного змагання до уваги брали змагання збіжжя тільки на полях колгоспу імені К. Маркса.

За друге місце комсомольсько-молодіжному екіпажу були видані грошова премія і цінний подарунок».

5 ЛЮТОГО МИНАЄ 60 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕКСАНДРА МАТРОСОВА, ГВАРДІЇ РЯДОВОГО, ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

За Матросовим — матросовці

У Центральному музеї Радянської Армії зберігається комсомольський квиток № 17251590. На ньому напис: «Ліг на вогневу точку противника і заглушив її, проявив героїзм». А в місті Великій Луці на постаменті замір з автоматом солдат. Це — пам'ятник Герою Радянського Союзу Олександрові Матросову, створений Героєм Соціалістичної Праці, народним художником СРСР Е. В. Вучетичем.

...Він здійснив свій безсмертний подвиг 23 лютого 1943-го, в день 25-ї річниці Радянських Збройних Сил.

Воїни 269-го гвардійського стрілецького полку 56-ї гвардійської стрілецької дивізії отримали наказ оволодіти сильно укріпленим пунктом — селом Чернушки, що північніше Великих Лук. На комсомольських зборах, що відбулися перед боєм, Олександр Матросов сказав: «Товариші, я буду битися, поки мої руки тримають зброю, поки б'ється моє серце. Я буду битися, не видаючи смерті».

Наші ліхотинці на підступах до Чернушок були зупинені сильним кулеметним вогнем з трьох фашистських дзотів. Одну вогневу точку погасили автоматники, другу — бронебійники. А третя була неприступною. Як тільки бійці піднімалися в атаку, на них обрушувався шквал вогню. І

ось рядовий Матросов став пробиратися до дзоту. Кинув гранату, пустив автоматну чергу по ворожому гнізду. Кулемет замовк. Нова атака радянських воїнів. І раптом дзот знову ожив. Олександр Матросов ро-

бить новий ривок і закриває амбразуру грудьми. Батальйон кинувся вперед. Чернушки були взяті, наступ продовжується...

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 19 червня 1943 року гвардії рядо-

вому О. М. Матросову посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. А наказом Наркома оборони № 264 гвардійському полку, в якому служив герой, було присвоєно найменування «Гвардійський стрілецький полк імені Олександра Матросова». Цим же наказом Героєм Радянського Союзу гвардії рядовий О. М. Матросов навечно зарахований у списки 1-ї роти полку.

Більше 300 радянських воїнів за роки Великої Вітчизняної війни здійснили такий же подвиг, як і Олександр Матросов. Серед них — росіяни Г. Кунавін та М. Грибанов, українці О. Шевченко та М. Івченко, білоруси П. Аврамков та П. Купріянов, грузин В. Петріашвілі, казах С. Баймагамбетов, узбек Т. Ерджігітов, естонець І. Лаар, марієць З. Прохоров.

У листопаді 1943 року під час визволення Онуфрієвського району від німецько-фашистських загарбників повторив подвиг Матросова 15-річний піонер-герой Анатолій Комар. А весною 1945-го на підступах до Берліна закрив грудьми амбразуру ворожого дзоту уродженець села Лозувате Ульяновського району Архип Маніта, якому теж було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Крок у безсмертя зробив Олександр Матросов. А з ним — інші звитязці-матросовці. І вони вічно житимуть в пам'яті народній.

На знімку: пам'ятник Олександрові Матросову в Великих Луках. Фотохроніка ТАРС.

Документальний нарис

Осіннього ранку 1941 року авіапідрозділ майора А. П. Жукова знову піднявся в небо Смоленщини. Із першого жорсткого бою в той день не повернувся один з наймужніших льотчиків 32-го винищувального авіаполку на Західному фронті капітан Григорій Петрович Вікторов. Друзі бачили, як палаючим смолокрилом його літак увів на землю. Одержавши «похоронку», дружина Вікторова, Ольга Іванівна, іще довго виглядала чоловіка з доріг війни, іби передчуваючи, що могла його через десятиліття доведеться розшукувати в далекіх Альпах Франції. Майже всі повоєнні роки не знала вона й того, що її, Ольгу, розшукуватиме сільський механізатор з Кіровоградщини Володимир Самійлович Бойко, на очах якого помер під смертельною рані бойовий побратим — безстрашний командир 16-ї роти четвертого батальйону першої альпійської дивізії Фронт партизанів Франції — капітан Вікторів.

ЗУСТРІЧ НА ОСТРОВІ

Після одержання страшною звісткою про загибель чоловіка, безсонними ночами в серці Ольги знову й знову оживала надія. Іще з тієї пам'ятної весни 1936-го, коли Григорій, закінчивши льотну школу, виконав свій перший самостійний політ, звітної Ольги Іванівни з тривогою чекала його кожного повернення на землю. Виглядала і в той день, як Григорій відмовило в небі рульове управління, але він, усім на диво, прятуючись, устиг вислизнути з парашутом із напіврозваленної машини, здійснивши, як тоді сказав командир ескадрильї, згодом маршал авіації, Героєм Радянського Союзу В. О. Судець «унікальний стрибок». Згорьована, з маленьким немовлям на руках, Ольга знову діждеться його дедому — через півроку після важкого поранення на Холм-Голі. А він, як і завжди отак, лиш усміхнеться їй любі: «Не міг же я свою дочку не побачити».

Усі в полку вважали, що Вікторів загинув. А Ольга в ту осінь на Уралі читала й перечитувала зведення «Від Радянського Інформбюро» за 28 липня у якому було сказано: «Льотчики авіапідрозділу майора Жукова за останні дні збили 35 ворожих літаків. Старший лейтенант Вікторов, молодший лейтенант Акімов і молодший лейтенант Рихлев збили по п'ять фашистських машин». А потім, у сорок четвертому, в їхній з Григорієм Смолянці Чернігівської області на попелищі рідного дому мати подасть Олі телеграму із Вязьми, послану Вікторовим три роки тому: «Почувало себе добре. Бережи Люду». І вона знову чекатиме. Довго. Все життя. Як уміють чекати солдатські вдови.

Так, його літак спалахнув у тому бою 1941 року першим, і гірката невдача не залишала Григорія навіть тоді, коли прийшов до пам'яті, стримовано відводячи в худені обличчя кілька дитячих, що, виявилось, помітили, як його підбили і як вислизнув з парашутом. А потім знайшли, надійно сховали в копичі сіна. Чийсь із тих діток — бабуся й дідусь — потай від людського ока перенесли зраненого льотчика до своєї хати. Чим було, лікували, а як нарешті звісся на ноги, побиляли, що довго жити не хотіли, може б і збулися їхні слова, якби Вікторів не вислідив місцевий поліцай...

Тієї ж осені сорок першого колишній учень Чистяківського (нині місто Торез) гірничого технікуму Володя Бойко вирушив з окупованого Донбасу в рідне село Оситняжку, на Кіровоградщину. Йшов навістрів людським стражданням і лютим морозам, впроголодь. У батьківську хату його внесли на руках аж у лютому сорок другого. Влітку тяжка недуга відступила. Але хлопця ждала ще гіркіша біда. Його разом з однолітком Миколою Гусакем сільський поліцай, під загрозою розправи з їхніми родинами, коли втечуть, погнали в Олександрівку, звідти залізницею Микола потрапив у наймити до німецького бауера, а Володя — в концтабір острова Джерсі, протоки Ла-Манш, де їх знесла доля з Григорієм Вікторовим.

Щоденний каторжний труд — до болю в голові, до знемоги. Знушання фашистської. Голод, проливні дощі. Сторожові вишки з гітлерівськими кулеметниками, мокрі дерев'яні бараки, три шибениці посеред табору, озвірілі собаки і комендатура... Здавалося, від усього цього можна було зійти з розуму, забути, хто ти і хто ті, що поруч, які жили сьогодні, а завтра хворіятимуть і вмиратимуть. Коли тяжко занедужав Бойко, його виходив росіянин Олександр Юрєв. Заприїждивши, кому радянський полонений нишком одержує харч, фашисти, для явної загибелі, перевели Володимира на розвантажувальні роботи в порт. Знесиленний, із важким мішком цементу на плечах він ішов по хиткому дерев'яному трапу. Ішов довго, поки не гойдулося небо в очах. Збурювалися морські хвилі докола, підхопили спершу важку ношу, а тоді й його кволе тіло й понесли... Далі — по трапу.

(Далі буде).

Надзвичайно важливим завданням органів освіти, педагогічних навчальних закладів, університетів є відбір на навчання в них молоді, яка виявила схильність до роботи з дітьми.

За проекту ЦК КПРС «Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи».

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС

Успіх — у тісній співдружності

2. Головне — педагогічні кадри

Не можна не радіти тим грандіозним планам, які передбачено здійснити у результаті реформи школи. Навчання з шести років, значне поліпшення якості знань, трудової підготовки учнів, підвищення заробітної плати, поліпшення побутових умов радянського вчителя, відскокалення керівництва школами — все, що передбачено проектом реформи, — має забезпечити дальший розвиток системи народної освіти в нашій країні.

Заслугують схвалення ті рядки, в яких іде мова про підготовку педагогічних кадрів. Ділові зв'язки між школами, дозвіл прийому на навчання за рекомендацією педагогічної ради виправдали себе.

Добре пам'ятаю творчі злетні педагогічного колективу школи, якою мені допелос керувати більше двох десятиліть. Тоді й переконання, що успіхи

мова, допомога, консультації — все поєднує в собі дружба школи і педагогічного вузу.

На Царенко Галину викладачі філологічного факультету звернули увагу, коли вона ще сиділа за шкільною партою. Вони слухали відповіді дівчини на уроці, не раз читали складені нею вірші. Після цього вступні екзамени приймали значно легше, а вирішувати питання зарахування на навчання можна сміливіше. Тож не випадково, що Г. Царенко

добре зарекомендувала себе в вузі, стала гордістю рідної школи.

Такий же шлях пройшли колишні наші вихованці. Галина Нежива, Світлана Перехрест, Володимир Білан, Зіна Шапопалова, Юрій Бровченко, Тетяна Кузнецова, Людмила Кожвилюкова, Люба Кисельова, Надія Салова, Ольга Куцак, Станіслав Кирілов, Надія Юс, що стежили до рідної школи будуть шукати і ті, хто наважиться йти — Тетяна Гончар, Олександр Авдєєв, Галина Луцкіна, Андрій Балац, Лілія Багно, Олексій Червченко, Світлана Соколовська, Сергій Скрипник і багато інших наших вихованців.

Приємно, що добрі зв'язки школи і вузу не перериваються. Ось і недавно у Маловіснівській СШ № 3 побували викладачі педагогічного інституту Н. М. Петрикєєва (до речі, теж колишня учениця цієї школи) та В. С. Ципін. Вони бесідували з майбутніми своїми абітурієнтами. До того ж Віталій Семенович Ципін пед у школярів факультетні заняття з російської літератури їх очолює відомий Наташа Васильєвська, Тетяна Андрушко, Наташа Мішурова. Вони бачать у цьому початок здійснення своєї мрії.

Я вважаю себе щасливим, бо протягом багатьох років роботи в школі мав можливість близько спілкуватися з великим педагогом В. О. Сухомлинським, моїми колегами були такі талановиті директори шкіл, як І. Г. Ткаченко, С. Г. Макєютін, П. Ф. Корзунь, М. І. Кодак, І. А. Шевченко, А. Б. Резнік, А. А. Москаленко, П. Д. Шейко, О. П. Руденко, Н. А. Калініченко.

Кіровоградщина має великий і досить цінний досвід підбору керівників школи. Думаю, що саме тому маю право сказати, що директора найкраще готувати в школі. Тут, у рідних стінах, він повинен довести своє право на керівництво педагогічним колективом. Найкращою формою навчання для такого керівника школи є самоосвіта, ведення експерименту, дослідницької роботи, короткотермінові курси з метою оновлення з кращим досвідом окремих шкіл, учителів.

Поліпшення умов для творчої роботи директорів шкіл, що передбачено проектом реформи, сприятиме ефективній організації такої форми навчання, оволодіння майстерністю керівництва школою, набуття знань.

Вважаю доцільним висувати на посаду директора школи відмінників народної освіти, старших учителів, учителів-методистів, людей, які надійно зарекомендували себе на посаді вчителя. Думаю, що це варто доповнити в проекті. А слова «зміцнити районну ланку управління освітою» розумію так: не розширити, а укомплектувати людьми, які б змогли надати кваліфіковану допомогу, об'єктивну, піддержавну оцінку діяльності школи, кожного вчителя.

Г. ПЕРЕБИЙНІС,
заслужений учитель
УРСР.

М. Мала Виска.

Бюджет для двох

На наступний же день після весілля молоді подружжя залишається один на один з економікою — які робити покупки, скільки відкладати на зберігання... Віднині благополуччя сім'ї у значній мірі залежить від уміння правильно вести сімейний бюджет.

Уміння цього попервах не вистачає. Дружина в кращому випадку вміє готувати кілька простеньких страв, що зовсім не означає їх дешевизни. Для молодого чоловіка кухня нерідко взагалі темний ліс, тому що його досвід участі в домашньому господарстві обмежувався ходінням у продуктовий магазин, та й то покупки він робив за наказом батьків. Тобто, і він, і вона погано уявляють, як будувати сімейний бюджет, щоб вистачало зароблених грошей. А чи реально це — будувати сімейний бюджет?

Давайте візьмемо молоді сім'ю, яка складається поки що тільки з двох осіб. Живуть вони окремо від батьків. Заробляють не дуже багато: найчастіше це молоді спеціалісти, робітники, службовці.

Одразу ж застерігаємо від помилки, що, як правило, допускають у молодих сім'ях. На перше місце по витратах висуваються розваги: відвідання кіно, концертів, театрів, придбання книжок, платівок, радіоапаратури, походів на природу. Безперечно, молодим потрібно розважатися, та життя складається не тільки із свята.

Мабуть, насамперед слід почати зі складання місячного бюджету.

Прибутки — важливий пункт цього плану. Найчастіше вони стали, хоч, звичайно, і тут можливі відхилення. Приміром, когось із подружжя заохотили на роботі премією. Та як би там не було, над прибутковою частиною бюджету роздумувати довго не доводиться. Великі суперечки, як правило, викликають витрати.

У графі витрат теж є незмінні пункти: квартирна плата, внески, користування громадським транспортом. Це будуть в цілому передбачені суми витрат. Недавно держава надала право молодим сім'ям брати позику. Її сплата теж незмінна частина витрат. У деяких сім'ях у цю частину входять відрахування на одадну книжку — крок, звичайно далекоглядний, але не завжди реальний. Постійна частина витрат, як правило, становить 17—20 процентів.

Харчування. Як свідчать розрахунки, у сім'ї йде на нього від 30 до 40 процентів прибутку. Хоча можливі різні варіанти. Скажімо, коли є підсобне господарство, то грошей на харчування витрачається менше. Коли молоді подружжя харчуються тільки в їдальнях, то, як правило, більше. Деякі молоді

сім'ї мають звичку влаштовувати по суботах і неділях обід у кафе і навіть у ресторанах, пояснюючи це тим, що економлять час і сили. Звичку цю наваряд чи можна назвати розумною: вона суттєво підживляє сімейний бюджет.

Краще, звичайно, готувати вдома, хоча кухня відбирає значну частину вільного часу. Та його можна скоротити, коли подружжя готує страви разом. До речі, кращі у світі кухарі — чоловіки.

З чого і що готувати — це питання попервах не легке для молодого подружжя. Та слід пам'ятати, що якість харчування значиться зовсім не в прямій залежності від ціни і доступності продуктів харчування. Прості, різноманітні, калорійні страви — основа здоров'я.

На постійні витрати і харчування, таким чином, йде 47—60 процентів усіх зароблених грошей. Закономити на таких витратах важко.

Решта бюджету — придбання одягу, взуття, господарських, культурно-побутових і спортивних товарів, відпочинок. Щомісяця слід купувати мило, зубну пасту, пральний порошок, різні господарські дрібни-

ці. А далі? Тут є над чим подумати: що придбати в першу чергу, що в другу, а без чого можна взагалі обійтися. Чому віддати перевагу: чобіткам для дружини чи куртки для чоловіка? Як провести відпустку: в чорноморському пансіонаті чи з рюкзаком на плечах у поході по Валдаю? Однозначні поради тут давати не можна, тому що багато залежить від конкретних умов життя, звичок і нахилів членів сім'ї.

Але давайте домовимось про резервний фонд. Резерв — річ необхідна. Ні-ні та й виникають непередбачені витрати, і тоді доводиться брати гроші з постійних статей сімейного бюджету.

Про заощадження нам доведеться говорити у зв'язку з великими придбаннями. Телевізор, магнітофон, а тим більше мебелю стінку з місячної зарплати не купиш. Гроші доводиться відкладати. Тут важливо визначити, щоб річ була необхідна у першу чергу.

Чеські спеціалісти по сім'ї рекомендують скористатися системою конвертів. Тобто кожній статті витрат відповідає певний конверт, куди вкладаються гроші. Досвід переконує, що система конвертів дуже дисциплінує, без нагальної потреби не полізеш до іншої статті витрат.

В. ВЕДЕНЄВ,
[За матеріалами газети «Знання юності», органу ЦК ЛКСМ Білорусії].

Площа Перемоги — парадний в'їзд до Ленінграда, де сходяться шляхи із столиці нашої Батьківщини — Москви та із братньої України — Києва. На цій розв'язці доріг нині виступає монумент на честь героїчних захисників міста Ленінграда у роки Великої Вітчизняної війни.

На знімку: Юрій і Тетяна ГІЛЬБЕРГ свої спільний життєвий шлях почали з покладання квітів до скульптурної групи «Блонада».

О. ПОРОХОВНИКОВА.
(Фотохроника ТАРС).

З ВИПУСКУ

«КЛУБ
МОЛОДОЇ СІМ'Ї»

ЗАПРОШЕННЯ
ДО РОЗМОВИ

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Я вже кілька років читаю Вашу газету, але пишу вперше. І ось що змусило мене взятися за перо. Мені подобається тематична сторінка «Клуб молоді сім'ї». Зрозуміло, проблеми, які вона розглядає, цікавлять молоді. В минулому році газета вела серйозні розмови на теми подружньої невірності, гармонії і взаєморозуміння в молодій сім'ї, про роль дружини у сімейних стосунках, про правильне виховання дітей, про сімейний бюджет тощо. Всі публікації я уважно читав і певен, що не одній молодій людині газета допомогла мудрою порадою, не одного схиливала, змусила замислитися. От і я вирішив запропонувати читачам тему для розмови. Можливо, на мій виступ принесе користь?

Не знаю, як інших, а мене непокоїть одне питання — чому останнім часом збільшилася кількість молодих самотніх жінок? Гарні, розумні, матеріально незалежні, усе, як кажуть, «при них», але самотні.

Уже три роки минуло з того часу, як ми з дружиною закінчили інститут і побралися. Живемо дружно, в сім'ї нашої пахне атмосфера повного взаєморозуміння, щирості. Здається, ми з Оленою не розгубили того, що поспішало наші долі ще в студентські роки. Та більшість наших однокурсниць, які не вийшли заміж, навчаючись в інституті, і досі неодружені. Сама повертається щовечора після роботи до своєї затишної кімнати і Оленчине подруга. Вродлива, розумна дівчина, гарна господиня (чудово готує — бувають у неї в гостях просто насолода; шие, в'яже). Окрім того, багато читає, любить кіно, театр. Просто не розумію, чому така жінка змушена проводити свої кращі роки на самоті? Звичайно, вона подобається багатьом, не знає нестатку уваги з боку чоловіків. А ось заміж вийти не може.

На жаль, такі історії сьогодні — не рідкість. І думаю, що винні тут якраз чоловіки. Навто вже ми цінуємо свою «незалежність», ронами цинічно заповнюючи друзів і знайомих, що встигнемо ще випити свою подружню чашу до дна. І, як правило, чоловіки встигають. Не зустрічав іще такого, якого б «не брали». В тридцять і старше — нарічена знайдеться. Правда, навряд чи це буде його ровесниця, яка усі ці роки чекала на нього. Як правило, одружуються на молодих. А ровесницям цих чоловіків, звісно, нелегко уже знайти пару — роща одружилися раніше. Тому й не люблять таких жінок, ті, хто встиг у свій час вийти заміж, вважаючи неодружених своїми потенційними суперницями, «розлучницями», як кажуть у народі. Хотілося б дізнатися, що думають з цього приводу читачі, і особливо чоловіки. Чому нерідко у них відсутнє осякне бажання створити міцну сім'ю?

В. ЛУЦЕНКО,
медпрацівник.
м. Кіровоград.

Кіноекран лютого

Уже чотири десятиліття події останньої війни одержують відображення у кінематографі нашої країни. Кінофільм «ТУТ ТВІЙ ФРОНТ» — ще одна сторінка Великої Вітчизняної. В основі сюжету цього фільму документальний факт: в той день, коли уральські, переборонні великі труднощі, парашисти збільшили випуск основаного піроби у два рази. Нарком.

У Москві ще не знали про те, що робітники самостійно збільшили виробництво необхідних країні танків. Можна було повірити вчорашню цифру і тоді завдання випало б виконаним. Але не той характер у робітників завоя.

Фільм «Тут твій фронт» поставлено на Свердловській кіностудії за сценарієм відомого драматурга Геннадія Бокарева. У новій кінострічці знімалися актори М. Глузський, А. Мартинюк, М. Гришко, Б. Невзоров, М. Яковлев.

Кінофільм «Я тебе ніколи не забуду» — це хвилююча розповідь про кохання, яке зародилося у героїв фільму на фронтних дорогах, і яке вони зберегли на все життя.

«Якщо у людини вистачить мужності подивитися правді в очі, то у неї ще вистачить сили змінити своє життя». Ці слова говорять один із героїв нового художнього фільму «ОГЛЯНИСЬ». Назва картини звучить як порада. Порада замислитися над життям.

Взаємне нерозуміння, відчуження... Ми страждаємо, стикаючись з ним навіть у стосунках з чужими людьми. А коли те саме відбувається у власній родині, між близькими? У героїні фільму склався непрості взаємини з сном.

Взагалі, основу творчості автора фільму кінорежисера Аїди Манасаронової складає сучасна тематика. Її картини порушують морально-етичні проблеми, питання пошуку духовних основ у людщині, становлення її як особистості. Фільми «Ви мені писали...», «Ранковий обід», «Оглянься», створені Манасароною в останні роки, складають своєрідний цикл, що досліджує ці проблеми. В усіх фільмах голо-

ні ролі виконують Анастасія Вознесенська і Андрій Мясков. У кінострічці «Оглянься», крім цих акторів, грають також Д. Щеголов, О. Табаков, Л. Неведомський, І. Яковлевський та інші.

За мотивами роману І. О. Гончарова кінорежисер Володимир Венгеров поставив кінофільм «Обрип».

У цьому фільмі знімалися Георгій Антонов, Олена Фіногенова, Микола Конечаров, Римма Маркова, Олена Соловей та багато інших акторів театру і кіно.

Кінострічка довжечкіня Юрія Іллєнка «ЛЕНГЕНДА ПРО КНЯГИНЮ ОЛЬГУ» повертається до років правління легендарної княгині Ольги. Матеріалом для створення цього фільму послужили літописні та народні легенди про віддалений від нас майже на тисячу років період історії — утворення Київської Русі.

У центрі розповіді — невелика доля простої дівчини Ольги, що стала дружиною князя Ігоря, а після загибелі чоловіка — його спадкоємицею, видатною державною діячкою.

Ролі виконують Л. Єфименко (княгиня Ольга), Л. Сердюк (князь Святослав), К. Степанков (воявода Свєспель), І. Миколайчук (князь Володимир), М. Олялін (місний Олер) та інші.

18 лютого 1984 року відбудеться республіканська прем'єра кінофільму «ВІСЬКОВО-ПОЛІОВИЙ РОМАН», який поставив за власним сценарієм на Одеській кіностудії наш земляк Петро Тодоровський. У кінострічці йдеться про страшний наслідок війни, що проявляється у післявоєнні роки. Про ламані, складені війною долі, про біль, якого вона завдала людям. Актори Ірина Чурикова, Наталія Андрійченко та Микола Бурлаєв складають прекрасний акторський ансамбль, і своєю грою розкривають головну думку кінострічки — ні в чому так шалено не виявляється протест проти війни, проти її руйнівної сили, як у коханні.

Г. ПІДОПРИГОРА,
м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

До уваги керівників підприємств та установ, голів профспілкових комітетів

КІРОВОГРАДСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖЕЙ ТА ЕКСКУРСІЙ
пропонує групам туристів здійснити у вихідні дні захоплюючі авіаподорожі:

до міст-героїв —	Запрошуємо всіх,
Києва, Волгограда;	хто любить подоро-
до міста-фортеці	жувати, цікаво й змі-
Бресту;	стовно провести свої
до столиці нашої	вихідні дні.
Батьківщини міста-	
героя Москви;	Наша адреса: м.
до міст — Мінська,	Кіровоград, вул.
Вільнюса, Львова,	Фрунзе, 8. Тел.
Сімферополя.	7-15-23.

Редакції газети «Молодий комунар» терміново на постійну роботу потрібен бібліотекар-архіваріус.

Адміністрація.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-30; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-58-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.